

فردا در تهران هستيد

وَيروسِ كِرُونَا بيش از ۲۴ کشور را درگیر خودش کرده است؛ ایران هم با این که هنوز این ویروس به آن وارد نشده، چند روزی می‌شود که مانند هر کشور دیگری، کارهای پیشگیرانه ویژه‌ای را انجام می‌دهد. بعد از تشکیل جلسه فوق‌العاده هیات دولت در عصر روز جمعه و تصمیم‌گیری درباره دانشجویانی که در شهر ووهان ساکن بودند

مواد غذایی نداریم

مارال ـ دانشجوی داروسازی ـ شهر ووهان تعداد روزها را دقیق به یاد دارد، از بس که این یازده، دوازده روز به او سخت گذشته است، درست در پنجشنبه دو هفته پیش، قرنطینه شروع شد و حالا او دیگر دانشجویان ایرانی ساکن در ووهان، در قرنطینه کامل به سر می‌برند.

مارال می‌گوید: «دانشجویانی که در دانشگاه زندگی می‌کنند، حتی نمی‌توانند از خوابگاه‌شان خارج شوند. تنها یکی، دو ساعت در روز می‌توانند برای خرید بیرون بروند.» برای این چند ساعت خروج هم باید به مسؤولان دانشگاه اطلاع دهند، قبل از خارج شدن، چک و بعد از ورود هم دوباره درجه حرارت‌شان سنجیده می‌شود. هرچند مارال نه در خوابگاه که در مجتمع مسکونی زندگی می‌کند، اما او همین سختگیری‌ها را دارد. همه دانشجویان، روزانه باید درباره شرایط جسمی خود به مسؤولان دانشگاه ایمیل بفرستند و از حال خود بگویند. مارال می‌گوید که مردم تنها برای خرید از خانه خارج می‌شوند. فروشگاه‌هایی که هیچ چیزی در قفسه‌ها ندارد، او عکس‌هایی را می‌فرستد که در آن تمام قفسه‌های فروشگاه خالی است و تنها یکی دو میوه‌گران قیمت باقی مانده است. هیچ‌کس اجازه ندارد به چیزی دست بزند و همه مردم به جز این که از ماسک استفاده می‌کنند، دستکش هم به دست دارند. دانشجوی رشته داروسازی شهر ووهان توضیح می‌دهد که مردم حتی می‌ترسند به جایی دست بزنند و ماسک‌های ویژه، یعنی ماسک‌های n95 نایاب شده است. او توضیح می‌دهد که بسیاری از دانشجویانی که در خوابگاه زندگی می‌کنند، برای تامین مواد غذایی به مشکل خورده‌اند، چراکه قبل از این، آنها از سلف‌های دانشجویی استفاده می‌کردند و حالا اما سلف‌های دانشجویی بسته است. هرچند اگر فروشگاه‌های هم باز باشد، کسی مواد غذایی تازه خریداری نمی‌کند. مارال توضیح می‌دهد که همه بیمارستان‌های شهرش پر از ناقلین این ویروس و دولت در حال ساخت بیمارستان‌های مجهز است. نکته مهمی که مارال و دیگر دانشجویان ایرانی‌های ووهان منتظر آن هستند و هنوز هم به نتیجه نرسیده، رسیدن هواپیمایی است که باید برای بردن آنها از طرف دولت، به چین می‌رفت. مارال توضیح می‌دهد: «من خودم حتی بلیت هواپیما داشتم و قرار بود که به کشور بازگردم، اما اجازه برگشت به من داده نشده.» او توضیح می‌دهد که اقدامات طرف ایرانی و چینی در حد اخبار باقی مانده است و کسی عملی برای برگرداندن آنها انجام نمی‌دهد. حالا ۲۰ تبعه و دانشجوی ایرانی، گوش به زنگ اخبار هستند و چمدان‌هایشان را بسته‌اند تا یک هواپیما به ووهان برود و آنها را به کشور بازگرداند.

مدیریت مرحله به مرحله

چین‌نگاری ـ دانشجو ـ شهر شانگهای خودش را این‌طور معرفی می‌کند. این که در چین دانشجوی است و می‌گوید که به جای اسمش، اسم صفحه مجازی‌اش، چین‌نگاری را منتشر کنیم. به گفته او، حدود ۵۰ نفر در دانشگاهی، به این ویروس مبتلا شده‌اند. درست است که دانشگاهی قرنطینه نیست، اما تدابیر امنیتی و مراقبتی مانند هر شهر دیگری در این شهر هم وجود دارد. «بعد از بروز اولین مورد از ویروس در شهر، رسانه‌ها سریع اطلاع‌رسانی کردند.» حالا به گفته او، همه رسانه‌ها هر روز از روند بیماری در شهر می‌گویند و دولت هم بسته به آمار ابتلای شهروندان به ویروس، دانشگاه‌ها، مدارس و ادارات را تعطیل کرده است و هر روز هم به این تعطیلی‌ها اضافه می‌کند.

او می‌گوید که اتفاقا دولت سریع در برابر ویروس واکنش نشان داد و با آن مقابله کرد. در شانگهای هم محدودیت رفت‌وآمد وجود دارد. یک روز، سینماها تعطیل شدند، روز بعد، مراکز دیدنی و روز دیگر هم همه مکان‌های پرتردد شهری، تعطیل شدند.

او درباره تعطیلی دانشگاه‌ها می‌گوید: «اغلب دانشجویان در تعطیلات هستند، یا از کشور خارج شده‌اند یا این که در خوابگاه مانده‌اند، اما طبق آماری که دارم، بیشتر دانشجویان ایرانی که در دانشگاه شانگهای درس می‌خوانند، از چین خارج شده‌اند.» او اما به خاطر پایان‌نامه‌اش در چین مانده‌کار شده است، هرچند که به خاطر محدودیت رفت‌وآمد، اجازه خارج شدن از شهرش را هم ندارد و تا اطلاع ثانوی باید در این شهر بماند.

بعد از ورود ویروس کرونا به چین، سبزیجات، ماسک و مواد ضدعفونی‌کننده در فروشگاه‌ها نایاب شدند

عکس:

GettyImages

و ممنوعیت عبور و مرور هواپیماهای چینی به ایران، دولت اقدامات متنوعی در این باره انجام داد. بعد از تمام شدن جلسه، مسعود نمکی، وزیر بهداشت با سفیر چین در ایران جلسه تشکیل داد تا ۸۰ ایرانی را به کشور بازگرداند. به‌تازگی وزیر بهداشت وعده داده تا فردا (چهارشنبه) دانشجویان را به کشور بازگرداند. اما این تنها اقدام

گفت‌وگو با ۸ ایرانی که ویروس کرونا، آنها را در چین زندانی کرده است

زندگی پشت دیوار چین

❖ قفسه‌های خرید فروشگاه‌ها خالی است، جز چند میوه‌گران قیمت و یک بسته ماهی چیز دیگری دیده نمی‌شود. پرنده در خیابان‌ها پر نمی‌زند و شهر به شهر مردگان می‌ماند. اینها سکانسی از فیلم‌های ژانر وحشت هالیوودی نیست. اینها تصاویری واقعی از شهر قرنطینه شده ووهان است. شهری که ویروس کرونا پا گذاشته در آن و چشم در چشم مردمش انداخته و دست‌برده تا راه نفیسان را سد کنند. درست است که ویروس در کشور چشم‌پادامی‌ها متولد شده و حالا به خیلی از کشورهای دیگر هم راه پیدا کرده و هر روز بر فتوحاتش می‌افزاید، اما ایرانی‌های زیادی در کشور یک و نیم میلیاردی چین زندگی می‌کنند. ترس، دلهره، نگرانی، محدودیت در عبور و مرور و کمبود ماسک حرف مشترک همه ایرانی‌هایی است که در شهرهای مختلف چین زندگی می‌کنند. شرایط برای همه یکسان است چه آنها که در شهرووهان قرنطینه شده‌اند و چه آنها که در شهرهای دیگر با محدودیت‌های ویژه زندگی می‌کنند. تالظه نوشتن این گزارش هیچ ایرانی آلوده به ویروس نشده و هنوز دانشجویان و ایرانی‌های ساکن ووهان با وجود ریزانی‌های بین دو کشور، به ایران بازنگشته‌اند. درد دل ایرانی‌ها و ساکنین شهرهای مختلف چین اما فراوان است. آنها تا گفته‌های فراوانی برای گفتن دارند.

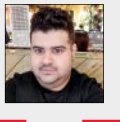
لیلا شوقی

جامعه

ما جزو اولین کشورها بودیم، اما...

امیرابراهیم ـ دانشجوی پزشکی ـ شهر ووهان

امیرابراهیم از سال ۱۰۱۷، دانشجوی رشته پزشکی در شهر ووهان است. او توضیح می‌دهد: «زمانی که بیماری شایع شد و تعداد مبتلایان زیر صد نفر بودند، دانشجویان ایرانی، درخواست خروج از شهر را دادند.» به گفته، امیرابراهیم، ایران اولین کشوری بود که درخواست خروج از چین را عنوان کرد و حالا اما آخرین کشوری است که هنوز از شهر قرنطینه خارج نشده است. روند درخواست‌ها و تصمیمات درباره بازگشت ۸۰ ایرانی به کشور، خیلی طولانی و سخت بود. در ابتدا، سفارت ایران خواست این ۸۰ نفر را به صورت زمینی به کشور بازگرداند؛ اما پاسخ دانشجویانی که همه پزشک و داروساز هستند، منفی بود، چراکه خطر این شکل از خروج خیلی بیشتر است. بعد از آن اما سفارت ایران تصمیم گرفت دانشجویان را با گروه عراقی ابتدا به بغداد و بعد به کشور بازگرداند. این تصمیم هم از طرف آنها رد شد. امیرابراهیم می‌گوید: «همه ما ۸۰ نفر سالم هستیم، پزشکان تیم‌مان هر روز غلثم و هشدارها را چک

می‌کنند اما این شک وجود داشت که از اتباع عراقی کسی بیمار یا ناقل بیماری باشد و همین، برای مایی که قرار بود به کشور بازگردیم، خطرناک بود؛ به همین دلیل با این تصمیم مخالفت کردیم.» حالا بسیاری از کشورها مثل فلسطین، یمن، عراق و ترکیه اتباع‌شان را خارج کرده‌اند، اما ایرانی‌ها هنوز در قلب بروز ویروس در ووهان محبوس مانده‌اند. امیرابراهیم می‌گوید حتی پیشنهاد داده‌اند، هزینه‌های رفت‌وآمدشان را هم پرداخت کنند، اما این هم نتوانست آنها را از مهلکه نجات دهد و به کشور بازگردند. این دانشجوی پزشکی البته توضیح می‌دهد، سفارت ایران، کارهای پیشگیرانه‌ای هم برای آنها انجام داده است. در شرایطی که همه مردم شهر، برای تهیه مواد غذایی، مواد ضدعفونی‌کننده و ماسک در تنگنا هستند، سفارت، برای آنها بسته‌های خوراکی، ماسک، الککل ۷۰ درصد برای ضدعفونی و ویتامین‌C، فرستاده است. یکی از آخرین خبرهایی که به آنها رسیده درباره مساله دانشجویانی است که مشکلات نظام وظیفه داشته‌اند و آن حل شده است و این‌که هواپیما امروز وارد ووهان می‌شود و ساعت ۹ شب به سمت ایران حرکت می‌کند.

روزی ۱۰ بار چک می‌شویم

احسان ـ عضو هیات علمی دانشکده اقتصاد و مدیریت دانشگاه هوافضای نانجینگ ـ شهر نانجینگ

«تا این لحظه ۱۷ هزار و ۳۳۶ نفر به ویروس مبتلا شده‌اند.

۲۱ هزار نفر نیز به بیماری مشکوک هستند. این ویروس تا به حال، ۳۶۲ کشته داشته است.» اینها را احسان می‌گوید.

احسان در شهر نانجینگ زندگی می‌کند، شهری که هفت ساعت تا شهر محل شیوع ویروس یعنی ووهان فاصله دارد و تا دو روز پیش، ۱۲۹ نفر مبتلا بودند و حالا این تعداد بیشتر و به بیش از ۲۲ نفر رسیده است. آماری که به نظر می‌رسد هر لحظه ممکن است، بیشتر هم بشود. البته احسان تاکید می‌کند اینها آمار کسانی هستند که به مراکز درمانی مراجعه کرده‌اند، چون افرادی هم هستند که از ترس به مراکز درمانی مراجعه نمی‌کنند و در خانه خود را زندانی کرده‌اند. او با اشاره به سیستم پزشکی که در چین حاکم است، می‌گوید: «در اینجا یکی از نکاتی که آمار بیماری‌ها را دقیق می‌کند، سیستم ثبت بیماری‌هاست، از داروهایی که استفاده می‌شود، در چه تاریخی و به چه دلایلی، در سیستم‌های دقیقی که در چین وجود دارد، ثبت می‌شود.» به خاطر همین است که او تاکید می‌کند آمار دقیق است. او توضیح می‌دهد مانند شهرهای دیگر هم در شهرش، عبور و مرور سخت است، هر کسی اجازه ندارد در خیابان رفت‌وآمد کند. مامورین پلیس ممکن است بعد از ورود به خیابان، چند باری بیشتر و بیشتر، قرا را دست بزنند تا ببینند تا دراند یا نه. در ورودی فروشگاه‌ها، داروخانه‌ها و حتی ورودی محله‌ها و مجتمع‌های مسکونی هم ماموران، درجه حرارت افراد را چک می‌کنند. احسان می‌گوید: «ممکن است یک شهروند از زمان خروج از منزل تا رسیدن به مقصد، ده بار چک شود.» اتفاقی که شاید از نظر بسیاری، سخت و باشد، اما احسان تاکید می‌کند: «مردم چین از این موضوع اصلا ناراضی نیستند.» او توضیح می‌دهد مردم با اطمینان از کارهای دولت حمایت می‌کنند و به تمامی هشدارها هم گوش می‌دهند. دولت البته اعتماد شهروندان چینی را جلب کرده است. قرار است در ۱۲۰ روز، دو بیمارستان مخصوص با تجهیزات کامل ساخته شود و تئوریون روند این ساخت‌وساز را به صورت ۲۴ ساعته نمایش می‌دهد. به جز این، تدابیر دیگری هم اندیشیده است. احسان می‌گوید: «دولت اعلام کرده است در ماه فوریه (بهمن) از مستاجران اجاره خانه نمی‌گیرد. در ماه‌های مارس و آوریل (اسفند و فروردین) هم مستاجرهای می‌توانند اجاره بهای خود را به صورت نیم‌پرداخت کنند.»

دولتی‌ها نبود. یکی دیگر از اقدامات، ارسال پیامک کارهای پیشگیرانه به همه ایرانیان بود، تا برای پیشگیری خود را آماده کنند و نیز وزارت بهداشت، یک سیستم آنلاین برای مشاوره به همه کسانی که درباره این بیماری نگران هستند، ایجاد کرد. نصب دوربین‌های حرارتی در فرودگاه‌های کشور از دیگر اقدامات است.

کلاس‌ها آنلاین برگزار می‌شود

رضا ـ پژوهشگر در دانشگاه

پلی‌تکنیک هنگ‌کنگ

رضا از همان اول می‌گوید شرایط در هنگ‌کنگ زیاد هم حاد نیست. تا امروز در این شهر، ۱۴ نفر از مردم، به ویروس مبتلا شده‌اند، کسانی که اغلبشان هم مسافر بودند و از شهر ووهان، وارد این شهر شده بودند. بعد از این که تعداد مبتلایان به سه چهار نفر رسید، دولت هنگ‌کنگ، مدارس پیش دبستانی تا دبیرستان را تعطیل کرد. دانشگاه‌ها هم تعطیل شدند و حالا به گفته رضا، کلاس‌ها تا اطلاع ثانوی قرار است به صورت آنلاین برگزار شود. او اما به نکته مهمی اشاره می‌کند، بروز و شیوع ویروس کرونا، باعث شده است چند رویداد مهم ورزشی و همایش بزرگ هم کنسل شود.

رضا با اشاره به شیوع ویروس سارس سال ۲۰۰۳ در شرق آسیا که از چین شروع شد و هنگ‌کنگ را هم بسیار تحت تأثیر قرار داد، می‌گوید: «این تجربه باعث شده است تا دولت و مردم آمادگی همراه با ترس برای مقابله با بیماری را داشته باشند.» به خاطر همین بعد از بروز اولین علائم شیوع بیماری جدید، مردم برای تهیه ماسک به داروخانه‌ها هجوم بردند. اتفاقی که باعث شد، در همان روزهای اول، ماسک کمیاب شود. درست مانند مواد ضدعفونی‌کننده که حالا مانند ماسک کمیاب است. این پژوهشگر دانشگاه پلی‌تکنیک هنگ‌کنگ البته توضیح می‌دهد که تجربه سارس، باعث شد تا مردم هنگ‌کنگ نه تنها برای ماسک و مواد ضدعفونی‌کننده که برای تهیه و ذخیره مواد غذایی هم اقدام کنند تا مواد حیاتی برای یک زندگی احتمالا قرنطینه‌ای را داشته باشند. هرچند رضا تاکید می‌کند که تا امروز برای تهیه مواد غذایی در شهرش هیچ کمبودی وجود نداشته است. در این میان، البته تهیه سبزیجات که فروش روزانه دارند، سخت‌تر هم شده است. حالا در هنگ‌کنگ، سبزیجات و میوه‌های تازه، به قیمت‌های بالاتری به فروش می‌رسد. او می‌گوید هرچند دولت کنترل شدیدی در مرز با چین انجام می‌دهد و اعلام کرده برای مسافران و شهروندان ورودی از چین قرنطینه‌ای دو هفته‌ای در نظر گرفته می‌شود، اما گروهی از مردم و فعالان اجتماعی به خصوص کادرای پزشکی درخواست بستن کامل مرزها را دارند.

زندانی شده‌ایم

آرزو شرفی ـ دانشجوی رشته کارشناسی ارشد مهندسی نرم‌افزار، سیچوان

این رسم چینی‌هاست که در تعطیلات عیدشان همه به روستاها و شهرهایی که در آنجا به دنیا آمده‌اند سفر می‌کنند تا به بزرگ‌ترهای فامیل سر بزنند. کاری که آرزو و همسرش هم انجام دادند. به خاطر همین عید که شد، با همسرش از شهر محل سکونتش استان جی‌جیانگ شهر ایوو، برای تعطیلات، به شهر لشان می‌روند. رفتن به سفر همان و ماندگار شدن هم همان. حالا، آرزو و همسرش در این شهر، زندانی شده‌اند و اجازه ندارند که به شهر خودشان بروند. رسیدن به شهر محل سکونت سه روزی زمان می‌برد. مسیری که از بین شهرهای قرنطینه هم می‌گذرد و عملا ورود و خرج هم به شهرها امکان ندارد. آرزو می‌گوید: «یک هفته است که حبس خانگی شده‌ایم.» با وجود این که در لشان، تنها دو نفر به این ویروس مبتلا شده‌اند، اما باز هم هیچ کس اجازه ورود به شهر را ندارد. همه باید ماسک بزنند و همه مراکز دولتی، ادارات، مراکز تجمع مردم، مدارس و دانشگاه‌ها مانند همه شهرهای دیگر چین، بسته است. آرزو توضیح می‌دهد که تنها، فروشگاه‌ها و داروخانه‌ها باز است. فروشگاه‌هایی که البته محصولات روز، یعنی میوه و سبزیجات نمی‌فروشند. او توضیح می‌دهد که داروخانه‌ها دیگر ماسک ندارند، به خاطر همین هم دولت با کشورهایی صحبت کرده تا واردات ماسک را انجام دهد. آرزو می‌گوید که ویروس آنهاان هم خطرناک نیست، موردی که بیش از هر مساله دیگری، مردم را نگران کرده، انتظار و بالاکلیفی است. به خاطر همین هم مردم فشار روحی خیلی زیادی را تحمل می‌کنند و همین‌هاست که آرزو و همسرش را اذیت می‌کند.

وصیت‌نامه‌ام را نوشته‌ام

مجید ـ دانشجوی موسیقی

نانجینگ بخش پوکو

«وصیت‌نامه‌ام را هم نوشته‌ام و به سفارتخانه تحویل داده‌ام.» مجید در بخش پوکو در شهر دو قسمتی نانجینگ زندگی می‌کند؛ در جایی که اولین بروز ویروس هم در آنجا دیده شد. او می‌گوید: «قرنطینه به آن شکل در اینجا وجود ندارد. در اینجا می‌شود به خرید رفت.» اما توضیح می‌دهد که همه باید ماسک بزنند. مشکل اما اینجاست که ماسک مانند هر شهر دیگر در بخش پوکو، جزو کالای نایاب به حساب می‌آید. همین باعث شده است تا مردم دست به ابتکار بزنند و با پارچه و نایلون برای خود ماسک‌های مخصوص بسازند. مجید توضیح می‌دهد که در شهر نانجینگ، صد ایرانی زندگی می‌کنند، کسانی که برای تعطیلات به خارج از این شهر رفته‌اند و حالا به خاطر محدودیت در عبور و مرور، اجازه ورود به شهرشان را ندارند. مجید توضیح می‌دهد: «ایرانی‌های زیادی هستند که در شهرهای دیگر، بدون پول مانده‌اند و جایی برای زندگی ندارند.» خودش می‌گوید اگر وضع مالی خوبی داشت، از این شهر می‌رفت و به کشور بازمی‌گشت.

او از یکی از دوستانش می‌گوید که ممکن است به این ویروس مبتلا شود: «دیروز یکی از ایرانی‌ها به من گفت که روی سر در مجمعی که زندگی می‌کند، یک روبان قرمز زده‌اند، این روبان به این معناست که شخصی که به کرونا مبتلاست، در مجتمع ساکن است.» او توضیح می‌دهد که دوست ایرانی‌اش به شدت ترسیده، چون ممکن است او هم به خاطر تماس یا تنفس به این ویروس مبتلا شود. حالا این دوست ایرانی، باید دو هفته بزنش و پراضطراب را تحمل کند تا ببیند که به ویروس مبتلا شده است یا خیر.

